

Arrest

nr. 66 663 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. V. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 24/07/1983 te Khasav-Yurt geboren en bent met S. S. (...) (OV 6.563.148) gehuwd. U werkte in Dagestan als taxichauffeur. In november 2009 kreeg u een oproep om een klant op te pikken. Dat bleek uw buurman M. (...) te zijn. Nadat u hem had afgezet werd u 200 meter verder door omon agenten tegengehouden. U werd meegenomen naar het ROVD gebouw in Khasav Yurt. Daar werd u over M. (...) ondervraagd en werd u geslagen. Toen een hoofd van de recherche T. (...), die goed bevriend was met uw vader, binnenkwam, contacteerde hij uw vader. Uw vader wist u na 10 uur vrij te kopen. Vervolgens moest u in een privékliniek in Bayram Aul herstellen van uw opgelopen verwondingen. In diezelfde maand deed er zich een schietpartij in uw huis voor. Toen u met uw vader ging kijken zag u M. (...). Hij lag gewond bij een auto. Uw vader had zijn geweer meegenomen en voor het huis gezet. Die auto stond voor uw huis. M. (...) kon weggelopen maar werd door de omon agenten achtervolgd en vervolgens door hen neergeschoten. Hierna kwamen de omon agenten naar uw huis daar er bloedsporen vlakbij uw huis lagen. Uw huis werd doorzocht en er werden geweren en granaten gevonden. Zij werden daar geplaatst daar jullie geen granaten in huis hadden. U werd door de omon agenten meegenomen naar het ROVD gebouw in Khasav Yurt. Gedurende 2 dagen werd u ondervraagd en geslagen. Uw vader wist u wederom vrij te kopen maar u hoorde van T. (...) dat het beter was dat u het land zou verlaten daar u niet telkens zou kunnen worden vrijgekocht. Op 5 januari 2010 nam u samen met uw gezin vanuit Dagestan het vliegtuig naar Moskou. Daar verbleven jullie 1 nacht en vertrokken vervolgens met het vliegtuig naar Slovenië. Jullie verbleven 2 weken in Slovenië waarna jullie het vliegtuig naar België namen. Jullie kwamen er op 21/01/2010 aan en vroegen er diezelfde dag asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw binnenlands en internationaal paspoort, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vrouw, een erkenning van vaderschap, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kind en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten die u van samenwerking met de rebellen zouden beschuldigen omwille van uw buur M. (...).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs ter ondersteuning van uw vervolgingsrelaas neerlegt. Bijgevolg steunt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig op uw verklaringen.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken.

Aangaande uw eerste arrestatie plaatste u dit in eerste instantie op 21/01/2009 om erna te stellen dat het in november was (CGVS p.5, 6). Uw tweede aanhouding plaatste u dan weer op 26 januari of november 2009. U was er zeker van dat het 2009 was. Toen u werd gewezen op het grote tijdsverschil stelde u dan dat het november was, al wist u het niet goed. U stelde wel dat het tijdsverschil tussen uw eerste en tweede aanhouding hooguit een week was (CGVS p.6). Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal plaatste u uw eerste aanhouding dan weer op 21/10/2009 en uw tweede aanhouding op 26/12/2009 (vragenlijst 3.1 en 3.5). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u toen uw eerste aanhouding in oktober 2009 plaatste weet u wederom de tegenstrijdigheid aan uw geheugenproblemen (CGVS p.7). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u op de vragenlijst een tijdsverschil van 2 maanden tussen uw aanhoudingen aangaf en op het gehoor slechts een week stelde u dan weer dat u dit niet zo had verteld (CGVS p.8). De weerslag van uw verklaring werd u echter in het Russisch voorgelezen waarna u er zich mee akkoord verklaarde. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1). Uw vrouw plaatste uw eerste aanhouding dan weer wel op 21/10/2009. De tweede aanhouding plaatste ze op 26/11/2009 (CGVS vrouw p.3-4). Op de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal plaatste ze uw tweede aanhouding echter op 26/12/2009 (vragenlijst 3.5). Toen zij met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde ze dan weer dat ze het misschien vergeten was en in de war was (CGVS vrouw p.4). De weerslag van haar verklaring werd haar echter in het Russisch voorgelezen waarna zij er zich mee akkoord verklaarde. Bovendien stelde zij aan het begin van het gehoor dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS vrouw p.1). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid betreffende het tijdstip van uw aanhoudingen is niet aannemelijk.

Ook betreffende de verzorging van uw verwondingen na uw aanhoudingen werden tegenstrijdigheden vastgesteld. U verklaarde dat u na uw eerste aanhouding moest herstellen van uw verwondingen in het privéziekenhuis van Bayram Aul. Na uw tweede aanhouding werd u niet in het ziekenhuis opgenomen om van uw verwondingen te herstellen (CGVS p.5-6). Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst verklaarde u echter dat u na uw tweede aanhouding werd verzorgd in de privékliniek van Bayram Aul (vragenlijst 3.5). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat u niet wist wat u moest vertellen (CGVS p.7). Aangaande het contact dat u met uw vrouw gedurende uw ziekenhuisopname had was u dan weer tegenstrijdig met uw vrouw. U verklaarde gedurende die periode geen enkel contact met uw vrouw te hebben gehad (CGVS p.7). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie in die periode regelmatig telefonisch contact met elkaar onderhielden. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u misschien bedoelde dat u met de mobiele telefoon van uw vader contact had (CGVS vrouw p.4). Aangezien de eigenaar van de telefoon waarmee u belt volledig irrelevant is betreffende het contact dat er op zichzelf is geweest kan dit de tegenstrijdigheid niet opheffen.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de voorwaarden van uw tweede vrijlating. U verklaarde dat u tijdens uw aanhoudingen nooit een reisverbod diende te tekenen (CGVS p.9-10). Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst verklaarde u echter dat u na uw tweede aanhouding een uitreisverbod diende te tekenen (vragenlijst 3.1). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u dat het tegen u werd gezegd dat u niet mocht weggaan. Ten eerste kan dit de betreffende tegenstrijdigheid niet opheffen daar u op de vragenlijst duidelijk stelt dat u dit verbod diende te ondertekenen. Ten tweede is het dan weer opmerkelijk dat, zelfs al is dit een mondeling bevel, u probleemloos Dagestan kon verlaten terwijl u op de luchthaven van Dagestan een paspoortcontrole onderging (CGVS p.3).

Tenslotte legde u tegenstrijdige verklaringen betreffende het schietincident nabij uw huis af. U verklaarde dat M. (...), voor zover u zag, ongewapend was en dat u hem nooit heeft zien of horen schieten (CGVS p. 5, 8). Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat een gewapende en gewonde jongeman in de richting van de omon soldaten aan het schieten was (vragenlijst 3.5). Daar u op het gehoor slechts over 1 gewonde man sprak kan ervan worden uitgegaan dat u over dezelfde persoon sprak (CGVS p.5,

8). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u dat de tolk misschien fout had vertaald en dat het een slechte tolk was die amper Russisch kon (CGVS p.8). De weerslag van uw verklaring werd u echter in het Russisch voorgelezen waarna u er zich mee akkoord verklaarde. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1).

Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid over quasi alle facetten van uw vervolgingsrelaas is niet aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Bovendien reisde u probleemloos met uw eigen identiteitspapieren uit Dagestan wat indiceert dat u geen problemen met de Russische autoriteiten heeft.

U was tenslotte ook niet in staat om uw vervolgingsfeiten in een enigszins coherent tijds kader te plaatsen. U verklaarde dat u voor het laatst op 05/10/2009 in Dagestan was, dat u na een ééndags verblijf in Moskou op 06/10/2009 naar Slovenië reisde waar u twee weken verbleef waarna u doorreisde naar België. U verklaarde dat u sinds 06/10/2009 niet meer bent teruggeweest naar de Russische Federatie (CGVS p.2-3). Uit uw internationaal paspoort blijkt echter dat u dit document op 07/11/2009 verkreeg, dat er u op 29/12/2009 in Moskou een Schengenvisum werd uitgereikt, en dat u op 06/01/2010 arriveerde op de luchthaven van Slovenië. Uiteindelijk stelde u dat u op 05/01/2010 uit Dagestan vertrok (CGVS p.8).

Toen u met de hierboven vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden werd geconfronteerd haalde u geheugenproblemen aan (CGVS p.3-4, 7-8, 10). Betreffende de door u aangehaalde geheugenproblemen dient te worden vastgesteld dat u dit op geen enkele wijze kan attesteren. Dit ondanks het feit dat u reeds vanaf 21/01/2010 in België bent en u na het gehoor (dd 17/03/2011) nog 5 dagen extra kreeg om dit te laten attesteren (ondanks het feit dat u ervoor al voldoende tijd had). Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, mag er verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u in casu niet heeft gedaan. Uw loutere bewering dat u geheugenproblemen heeft is onvoldoende dat ze de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van uw asielaanvraag kunnen verklaren.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw rijbewijs, uw binnenlands en internationaal paspoort, het binnenlands en internationaal paspoort van uw vrouw, een erkenning van vaderschap, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kind en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoekende partij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst er voorts op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij staaft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen*” wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de CGVS, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat*” kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de CGVS. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de CGVS. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet. Zij beschikken derhalve niet langer over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij stelt dat het Cedoca-document correct is, maar totaal verkeerd werd geïnterpreteerd en dat de conclusie onjuist is. Zij verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie / Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, met name "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte refereert verzoekende partij nog aan enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in haar land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asiëldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij in haar verzoekschrift voortdurend de situatie in Tsjetsjenië beschrijft wat ter zake niet dienend is daar verzoekende partij afkomstig is uit Dagestan.

3.2.9. Betreffende het betoog dat zij een omstandig relaas heeft gegeven over hetgeen is gebeurd en aldus heeft voldaan aan de bewijslast, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de talloze door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties aan te vechten dan wel te nuanceren. Verzoekende partij getroostte zich zelfs niet de moeite om de door haar aangehaalde geheugenproblemen – die werden ingeroepen ter rechtvaardiging van voormelde inconsistenties – met medische attesten te staven en dit ondanks het feit dat in uitdrukkelijke bewoordingen werd aangestipt dat een dergelijk bewijs noodzakelijk is teneinde deze problemen in overweging te kunnen nemen.

De motivering van verwerende partij aangaande het ongeloofwaardig bevinden van het geschetste asiërelaas blijft derhalve onverminderd overeind.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asiërelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asiërelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich in haar verzoekschrift, zoals reeds eerder gesteld, te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië maar brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoonde dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 17, "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Russische Federatie, Dagestan – Algemene en Veiligheidssituatie*") betreffende de specifieke situatie in Dagestan niet correct zou zijn. Verzoekende partij brengt geen concrete informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, zodat zij er niet in slaagt desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 17) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor van 17 maart 2011 de kans kreeg om haar asiëlmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asiëlaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing

genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT